

HARLEQUIN®

013
MÄRTS

Romantika

SHIRLEY JUMP

Hommikuks abielus

Esimene peatükk

Carter Matthews kihutas Lexusega parkimisplatsile, tõlmujutt taga, ja pidurdas kruusa kriginal esireas. Reklaa-
mis öeldi, et auto võtab silmapilkselt sada sisse. See oli
vale.

Tema uus lelu kiirendas silmapilkselt nullist *kahesajani*,
seega oli Lexus viimast kui ühte senti väärt.

Carter tuli autost välja ja tundis hetkeks süümepeina,
et oli suurema osa tööpäevast autoga ringitiirutamisele
raisanud. Kui ta hommikul viieks minutiks kontoris oli
tulnud, oli tema abiline Pearl õnnistanud uksest sisseas-
tuvat ülemust oma kuulsa vihkava pilguga. Naine ei mõist-
nud, et Kaksikleludel läks kahtlemata paremini, kui Carter
polnud tüüri juures.

„Härra Matthews! Hea, et teid leidsin!”

Carter pööras kannal ringi. Üle parkimisplatsi jooksis
tema poole Kaksiklelude disainikursuse intern Mike, üri-
tades ühe käega suurt paberkotti rinna vastas ja teisega
prille ninal hoida. „Ma... me... Tegime täna hommikul
ajurünnaku ja poisid palusid mul teid võimalikult kähku
üles otsida.” Mike ulatas Carterile paberkoti ja tõmbas
hinge. „Saage tuttavaks – see on Kalmistukass. Arvame,
et see toob pehmete mänguasjade tootmises kaasa revo-
lutsiooni.”

„Kalmistukass? Veel üks pehme mänguasi?” Carter
üritas häälede veidi innukust lisada. Sel nädalal oli ta oma

disaineritele andnud ainult ühe ülesande – tulla lagedale mänguasjaga, mis paeluks sügishooajal ostjaid. Ta oli oodanud veepüstolit, šikki puldiautot, mida iganes, välja arvatud veel üht kunstkarusnahast kaisulooma.

„Ehk viskaksite sellele kohe pilgu peale?” Mike võibises ootusärevusest. Ta murdis käsi ja nookas koti poole. „Enamasti pole te kontoris, niisiis otsustasin teid ise üles otsida. Kui Kalmistikass teile meeldib, lippan sellega kohe tootmisosakonda.”

Pehme mänguaasi oli kahtlemata järjekordne nurjumine, aga Carter jättis selle enda teada, vähemasti seniks, kuni ta kiirest autosõidust veel elevil oli. Tal polnud tahtmist rikkuda tuju läbipõrumisega mänguasjatööstuses.

„Mul oli täna raske päev. Vaatan seda hiljem. Aga aitäh sellegipoolest.” Carter lehvitas Mike’ile ja seadis sammud maja poole.

Innukas intern, kes oli katalogiseerinud toimikud ja varustanud kirjavahetuse märkustega, ei lasknud end tõrjuda ja järgnes Carterile. „Härra Matthews?”

Carter pööras auto kaugjuhtimispulti vajutades ringi. Auto piiksatas. „Jah, Mike?”

„Seda, et... Poisid on mures,” ütles Mike, kelle Carteri alluvad olid kahtlemata patuoinaks valinud. „Teid pole enamasti kohal ning et teie onu Harry on surnud ja puha, tahame... ee.. mingit juhatust.”

Carter vaatas Lexust. Ainus, mida ta hästi oskas, oli kiirete autode käsitsemine. Ka kirglikud naised polnud talle probleem. Aga iga kord, kui ta proovis kätt firmajuhtimisega, vajus see veel sügavamale.

Seepärast oli ta täna tööle käega löönud, samuti nagu eelmisel kolmapäeval, kui ta käis golfi mängimas ja teispäeval, kui ta töö tegemise asemel tagus vennaga tennist. Viimasel ajal oli Carter rohkem kontorist ära kui seal. Tema firmajuhtimisoskusi arvestades oli kõigile parem, kui ta end eemale hoidis.

Sellegipoolest ei suutnud Carter end sundida firmale juhatajat palkama – see oluks oma läbikukkumise tunnistamine.

Järjekordse läbikukkumise.

„Homme näeme, Mike,” ütles Carter. Ta ei osanud kogu asja kohta midagi tarka öelda. Kurat võtaks, ta ei teadnud isegi, mida edasi teha.

Mike kõhkles hetke, kohendas prille, jättis hüvasti ja eemaldus. Mehe õlad olid kühmus ja samm raske. Ta vaatas kaks-kolm korda tagasi, istus lõpuks oma päevinäinud kümneaastasessa rohelisse pikapisse ja sõitis ära.

Carter ohkas raskelt, läks trepist oma korterisse, viskas võtmed ukse kõrvale kristallkaussi ja tegi koti lahti.

Selle sees oli elusuurune halli-valgetriibuline kass. Loom nägi kaunis elutruu välja, aga ilmselgelt polnud see selline menuk, mida Mike'i elevuse põhjal võinuks arvata.

Aga Kaksiklelude toodangut arvestades oli see kaunis ootuspärane.

Carter lülitas kassi sisse. Karvakera keeras selili, ajas kõik neli käppa õieli ja kräunus õõvastavalt. Looma keha läbis paar värinat, siis jäi see liikumatuks.

„Just seda firmal vaja oligi,” pomises Carter. „Surnut teesklevat kassi.”

Mees viskas mängulooma tugitooli ja suundus piinlikult korras kööki. Kõikjal säras roostevaba teras. Pärast Kalmistukassiga tutvumist vajab ta kanget napsi, kena tibi ja pikka puhkust, eelistatavalt mõnel üksikul saarel.

Kuid baarikapp oli tühi, pärast Cecilia tormakat lahkumist teisipäeval polnud Carteri korteris käinud ühtki naist ning Kaksiklelude ülevõtmisega lülitus tema sõnavarast välja pika puhkuse mõiste.

Kaksiklelud oli otsast lõpuni üks suur viga.

Carteril polnud õrna aimugi, mis mõtted onu Harry peas olid liikunud, kui ta määras Carteri oma mänguasjafirma pärijaks. Carteri kaksikvend Cade olnuks palju loogilisem valik. Kui Cade juba midagi ette võttis, mõtles ta oma tegevuskava otsast lõpuni läbi ning viis projekti ellu. Nii oli ta teinud isa õigusbüroos töötades ja tegi seda ka nüüd, kui ta pärast perefirmast lahkumist aitas oma naisel Melaniel läbi terve Kesk-Lääne ulatuvat Elutassi kohvikuketti luua.

Erinevalt Carterist, kelle elu suursaavutuseks oli onu Harry firma põhjalaskmine.

Rääkimata isale pettumuse valmistamisest. Peaaegu neljakümne eluaasta jooksul oli Carter osanud hästi ainult pettumusi valmistada.

Mees vaatas korteris ringi. Ta oli eelmisel kuul siia kolinud, et olla Kaksikleludele lähemal ja Indianapolises elava isa halvakspanust kaugemal. Kõik oli laitmatult puhas, korras ja läbinisti isikupäratu. See polnud kodu, kuhu tahaks pärast tööpäeva lõppu tulla. Nagu kataloogist välja astunud korter oli lihtsalt olemas.

Helebeež seinavärv ja Peeter I ajastu mööbel oli sisekujundaja valitud. Carteril polnud selleks aega ega tahtmist. Kord nädalas käis majapidajanna, kes lõi klaasplaadiga diivanilaua läikima ja sättis vaibatriibud õige nurga alla.

Kõik kohad, kus Carter seni oli elanud, sarnanesid sellega nagu kaks tilka vett: külmad, isikupäratud ja kellegi teise poolt korras hoitud. Sedasama võis öelda tema elu kohta. Tal polnud perekonda, kutsumust ja enne onu Harry testamendi lugemist polnudki ta seda leida tahtnud.

Kuue kuu eest oli onu Harry jaht Narr leitud kusagil Atlandi ookeani avarustes hulpimas. Rannavalve oli selle omanikku pikalt otsinud. Kahe kuu eest oli onu ametlikult surnuks kuulutatud. Harry ainus vend ja Carteri isa Jonathon oli pärast seda veelgi rohkem endasse tõmbunud ja külmemaks muutunud.

Pärast onu testamendi ettelugemist oli Carter Cade'i ja isa vaadates taibanud, et see oli tulnud ka neile üllatusena. Cade'il oli Melanie ja kohvikukett, Jonathonil advokaadipraksis. Tundus, et neil on käes trumbid, mida Carteril iialgi ei olnud.

Kui selgus, et Carter päris Kaksiklelud, tekkis mehel pöörane mõte, et temast võib keegi saada. Kui advokaat andis talle mänguasjafirma omanikudokumendid, mühatas isa põlglikult. „Kuu aja pärast on firma pankrotis. Seal valitses segadus juba siis, kui mu vend seda juhtis ning pärast seda käis see kahtlemata veelgi rohkem alla.”

Isa oli tuhandeid kordi enne seda ennustanud Carteri läbikukkumist ja alati oli tal õigus olnud. Miskipärast aga

ajas isa kommentaar tol päeval Carteril harja punaseks. „Seda ei juhtu,” ütles ta isale. „Teen sellest eduka firma.”

Isa oli naernud ja pead raputanud. „Vaata tõele näkku, Carter. Sul pole firmajuhtimiseks eeldusi.”

Carteril oli takistanud möödunud kuudel asjale käega löömast vaid teadmine, et sellega tõestaks ta järjekordselt, et isal oli olnud õigus. Ta oli sellest surmani tüdinenud.

Carteri isa Jonathon oli täiuslikkusehull. Ta elu oli viimase kui ühe pisiasjani organiseeritud, katalogiseeritud, struktureeritud ja metoodiliselt välja töötatud. Poegadelt ootas ta sedasama. Cade, kes oli asunud perefirmas isa käe all tööle, oli Jonathoni võimatute nõudmisteni küündinud, Carter aga jäi alati neist kilomeetrite kaugusele.

Carter heitis sedasorti mõtted peast, tegi külmiku lahti ja õngitses piimapaki tagant pooliku veinipudeli. Pudelis oli ainult paar lonksu. Carter valas alkoholi klaasi. „Proosit,” ütles ta tugitoolis vedeleva liikumatu karvakera poole klaasi tõstes. „On parem, kui ma selle värgiga lõpetan, mu kangestunud sõber.”

Carter oli just klaasi suu juurde tõstnud, kui ükselt kostis vali koputus. Mees oli kindel, et too kõikjale oma nina toppiv proua Beedleman oli teda õuepoolsest aknast binokliga jälginud ja Kalmistukassi näinud. Proua Beedleman arvas temast muidugi kõige hullemat ja helistas kohe politseisse.

Järjekordselt.

Carter ohkas, pani klaasi köögiletile ja avas ukse.

„Las ma arvan,” ütles mees koridoris seisvale saledale brünetile. Naisel olid ees suured viimasele moeröögatu-

sele vastavad kuuekümnendate aastate stiilis välisnurkadest kõrgemad tumelillade raamidega prillid. Ta oli pikk, kõhn ja tumepruunide lühikeste juustega, mis paljastasid nõtke kaela. Aga et naisel oli seljas ärikostüüm, teadis Carter, et parem on riigiametnikuga mitte flirtida. „Olete loomakaitsest ja tahate mulle looma väärkohtlemise pärast protokollit teha, eks?”

„Ei. Ma...”

„See on mänguloom. Homme vallandan selle leiutanud kutid. Minge tagasi oma kontoris või kust iganes te tulite, sest minu korteris pole ühtki surnud kassi, vähemasti mitte päris kassi.”

Naine pilgutas silmi. „Surnud kassi?”

„Ütlesin juba, et see pole päris. See on Kalmistukassi nimeline mänguasi.”

Naine kahvatas. „Ee... Koputasin vist valele uksele. Täna sellegipoolest.” Naine pööras ringi, et lahkuda.

Carterile tundus naine ähmaselt tuttav, aga, kirevase päralt, sedasama võis ta poolte Lawfordi elanike kohta öelda. Firmajuhtimise alal uustulnukana oli Carter linnaüritustel ja golfiturniiridel tutvunud paljude, talle nii vajalike kui mittevajalike inimestega, kuid unustanud nende nimed kohe, kui oli kuue uuesti selga tõmmanud.